

N.F.S. Grundtvig “Om den Christelige Børnelærdom [Den christelige Børnelærdom, 1. udgave, 2. artikel]”

Offentliggjort første gang i *Grundtvigs Værker* version 1.13, november 2018

Denne pdf er en læseversion af værket uden kommentarer. Værket findes digitalt med punktkommentarer, indledning, tekstredigering og faksimiler på www.grundtvigsværker.dk

Tilføjet punktkommentarer i version 1.14, april 2019

Tilføjet indledning i version 1.21

Tekstkilder

A *Førstetrykket*, 1855 (SJ: 1112)

B *Anden udgave*, 1868 (SJ: 1292)

Andre udgaver

US *Udvalgte Skrifter* 9

VU *Værker i Udvalg* 6

Teksten er etableret af Steen Tullberg

Punktkommentarer og tekstredigering er skrevet af Steen Tullberg, redigeret af Klaus Nielsen og Vanja Thaulow

Indledning er skrevet af Anders Holm, redigeret af Stine Kylsø Pedersen og Steen Tullberg

Tilsyn ved punktkommentarer ph.d. Anders Holm

PDF ved Kim Steen Ravn

Copyright: *Grundtvigs Værker* 2024

|A:97 |US:331 |VU:3

Om den Christelige Børnelærdom.

(Af N. F. S. Grundtvig.)

Naar vi, som med *Morten Luther* har skildt os fra *Paven i Rom* og afskaffet alt hvad vi *ansaae* for *Papisteri*, hører tale om den *Christelige Børnelærdom*, da tænker vi derved *enten* paa, hvad de *Præster*, vi anseer for *christelige*, lærer Børnene eller kræver lært af dem til den offentlige *Overhøring*, som finder Sted hos os, før Børnene stædes til *Altergang*, enten det, *eller* vi tænker paa de *fem* Parter i *Morten Luthers* Børnebog, som vi kalder hans lille

Katekismus. I første Fald er vor Tanke om den christelige Børnelærdom svævende og ubestemt, og i sidste Fald *forudsætter* vi som en afgjort Sag, at “*luthersk*” er i alle Maader det samme som “*christelig*”, og at man kan blive *christelig oplært* ved at læse en Bog og lære den *udenad*, men ingen af disse Forudsætninger kan holde Stik, thi det følger af sig selv, at den *christelige* Børnelærdom skal indbefatte *alt* det *Grund-Christelige*, som Vorherre *Jesus Christus* selv og *Apostlerne*, som havde hans uindskrænkede *Fuldmagt*, har lagt til Grund i Menigheden, som Apostelen *Paulus* skriver: *ingen kan lægge anden Grundvold end den, som lagt er: Jesus Christus*. Vi maae derfor ikke *iblinde* forudsætte, at hvad *Morten Luther* eller nogen Lærer i Menigheden mange hundrede Aar efter Apostlernes Dage *kalder* den *christelige Børnelær* |A:98*dom*, ogsaa virkelig er det, men vi skal spørge os for hos *Menigheden*, hvad det er for en Grund-Vold, *Apostlerne* har lagt paa *Christi* Vegne, og lagt *ikke* i en *Bog* men i *Menigheden selv* som en Forsamling af *Christne Mennesker*.

Hvad vi derimod paa en Maade *iblinde* maa forudsætte, det er, at *Christus* har en *Menighed* paa *Jorden* og at vi kan *finde* den, men dette forudsætter vi allerede ved *Spørgsmaalet* om den *christelige* Børnelærdom, thi hvor der ingen *Forældre* er, der |VU:4er heller ingen *Børn*, saa at, var der ingen *christne* Forældre |US:332meer paa *Jorden*, da var der heller ingen *christne* Børn, og var der ingen *Christi Menighed* paa *Jorden*, saa var der heller ingen *christelige Mennesker*, enten unge eller gamle, og ingen *menneskelig* Børnelærdom, der med Rette kunde kaldes *christelig*. Naar vi derfor i Alvor spørger om den *christelige Børnelærdom*, da maa det *forudsættes*, at vi enten allerede selv er Medlemmer af *Christi Menighed* eller tænker dog paa at blive det, naar vi faaer at vide, hvad det *Grund-Christelige* er, og kan blive enige med os selv om at gaae ind derpaa, og jeg *forudsætter* saaledes her, at den saakaldte *Lutherske Menighed*, hvori jeg ved *Daaben* blev optaget, var og er en Afdeling af den *Christi Menighed*, som *Apostlerne* grundede efter *Christi* egen *Indstiftelse* og paa hans Vegne, og som skal vare til Verdens Ende, saa at *Morten Luther*, langtfra at *stifte* en splinterny Menighed, baade *før og siden* han skildte sig fra *Paven* i Rom, var |A:99et *Medlem* af og en tro *Tjener* i Vorherres *Jesu Christi Menighed*.

I denne *Christi Menighed* maae vi nu alle vide, at *Daaben* i *Faderens* og *Sønnens* og den *Helligaands* Navn er den eneste *Optagelse*, med det *Vidnesbyrd*, at *denne* Daab skeer ikke blot med *Vand*, men med “*Vand og Aand*,” og er derfor ingen blot saakaldt *Kirkeskik* (Ceremoni) men er et himmelsk *Gienfødelses-Bad*, hvorved den *Helligaand* i Vorherres *Jesu Christi* Navn skiaenker os *Synds-Forladelse* og himmelsk *Børne-Ret* med det evige *Livs Haab*. Dette siges og vidnes nemlig udtrykkelig ved enhver Daab i *den*

Christi Menighed, som *Morten Luther* var Medlem af og Lærer i, og som ogsaa jeg er Medlem af og Lærer i, saa dette er unægtelig en god Deel af denne *Menigheds Vidnesbyrd* om den *christelige Børnelærdom*, thi det hører unægtelig til det *Grund-Christelige*, baade, paa hvad *Maade* og ved hvilke *Midler* man bliver en *Christen* og hvad et *Menneske vinder* ved og *bliver* igrunnen *til*, ved at blive en *Christen*, det er: ved virkelig at optages i *Christi Menighed*.

Men ligesom nu *Døbelsen* med Vand i Faderens og Sønnens og den Helligaands Navn lærer os, paa hvad *Maade* og ved hvilket *Middel* et Menneske optages i *Christi Menighed* og bliver en *Christen*, og ligesom *Herrens Velsignelse* ved Daaben [|VU:5](#)“Fred være med dig!” lærer os at der ved at blive en *Christen* vindes *Fred* med *Gud* ved *Syndes-Forladelse*, og ligesom Herrens [|A:100](#)Bøn: *Fadervor*, der med *Daaben* er lagt i hele *Christi Menigheds* Mund, og ved *Daaben* lægges i hver enkelt *Christens* Mund, lærer os, at *Mennesket* ved at blive *Christen*, bliver et *Guds Barn*; saaledes lærer *Daabs-Pagten* os baade, *hvad det er for en Fa*[|US:333](#)*der, hvad det er for en Søn, og hvad det er for en Helligaand, i hvis Navn et Menneske døbes til Christen, og lærer i det hele, hvad der udkræves af ethvert Menneske, som ved Daaben efter Herrens Indstiftelse vil optages i Christi Menighed, nemlig Forsagelse af Djævelen med alle hans Gierninger og alt hans Væsen, og Tro paa den Gud-Fader, som er den eneste sande Gud, Himmelens og Jordens Skaber, og Tro paa den Gud-Faders eenbaarne Søn, som er Menneske-Sønnen Jesus Christus, og Tro paa den Helligaand, ved hvem Maria-Mø undfangede og fødte Jesus, og som er den guddommelige Sjæl i hele Christi Menighed, og i de Helliges Fællesskab om Vorherre Jesus Christus, og i ham om Syndes-Forladelse, Kiøds-Opstandelse og evigt Liv, alt som den apostoliske Troes-Bekjendelse ved Daaben lyder.*

Dette *Menighedens* lydelige *Vidnesbyrd* ved *Daaben*, om *Daaben* i sig selv, om dens *Vilkaar* og om dens *Frugt*, dette *Christi Menigheds Vidnesbyrd*, der maa tages og troes som hans *Apostlers* og *hans eget* *Vidnesbyrd*, forplantet fra Mund til Mund og fra Slægt til Slægt, som hans egen *Munds Ord*, der aldrig maa vige fra hans *Menigheds Mund* og hvorfra hans *Aand* aldrig skal vige, men altid følge med og beseigle *Vidnesbyrdet*, det er da i aller[|A:10](#)egenligste, allerstrængeste og allerlivsaligste *Forstand* den *Christelige Børnelærdom*, der ikke blot kan og skal *oplyse* alle *Mennesker*, som har *Øren* at høre med, om *Gienfødelsen* til *Guds Børn* ved *Tro* paa *Christi Evangelium*, men som tillige kan og skal paany *oplive* det aandelig halvdøde *Menneske*, saa den *christelige Børnelærdom* har og meddeler *Christi Evangeliums* saliggjørende *Kraft* i den *Helligaand* til alle de *Menneske-Hjerner*, som troer dette *Herrens* og hans *Menigheds Vidnesbyrd*.

Dette *Vidnesbyrd* og denne *christelige Børnelærdom* svarer da

ogsaa vidunderlig godt til hvad *Skriften* betegner som "*Christi Lærdom*," hvorved han selv bliver hele sin Menigheds *Læremester*, og hvad [|VU:6](#)*Skriften* beskriver som det *Guds Vidnesbyrd* om sin eenbaarne Søn og det evige Liv i ham, som *meddeler* alle dem, der troende *tilegner sig* Vidnesbyrdet, det evige Liv, og hvad *Skriften* peger paa som det *Troens Ord*, der skal være Sjælen i hele vor christelige Prædiken, og bringe Menigheden *Christus* saa nær som *Ordet* i dens *Mund* og i dens *Hjerte*, saa den spørger aldrig om, hvem der vil fare op til Himmelen at *hente Christus ned* eller fare ned i Afgrunden, at *hente ham op* fra de [|US:334](#)Døde, men føler sig med dette Ords *Bekjendelse* i sin *Mund* og med *Troen derpaa* i sit *Hjerte*, Saligheden vis.

Kommer vi nu med denne *christelige* Oplysning tilbage fra *Menigheden* til *Luthers* lille Katekismus, som den *Bog*, der længe hos os har baaret *Navn* af den *christelige Børnelærdom*, da finder vi vistnok, at af alle *Bøger*, vi har læst, er [|A:102](#)der ingen, som har større Krav paa at bære dette *Navn*, saavidt som en *Bog* kan bære det, fordi den heeltigennem *minder* os om den *christelige Børnelærdom*, som vi har fundet ved *Christi Menigheds Daab*, men vi seer dog tillige, at *Luthers Katekismus* lige saa lidt som nogen anden *Bog* af en enkelt skriftklog *Christen*, eller om det var af en *Apostel*, taaler i mindste Maade nogen Sammenligning med *Vidnesbyrdet* og *Børnelærdommen* i hele *Menighedens Mund* med *levende Røst*.

Det falder mig nu vel tungt at udføre dette *videre*, deels fordi *Luthers Katekismus* virkelig betegner et *Kæmpeskridt* til *christelig* Oplysning og har i tre Aarhundreder bidraget mere end nogen anden *Bog* til at fæste *Øie* paa *Troen* og *Daaben*, og deels fordi den lille *Bog* er mig personlig inderlig kiær baade fra *Barnedagene* og fra mine *første* Præsteaar, men nu, da man vil beraabe sig paa denne *Bog imod Menighedens* og *Herrens Mund*, nu vil det være nødvendigt at vise, at selv som en *Beskrivelse* af den *christelige Børnelærdom*, der jo dog aldrig kunde træde isteden for det levende og ene gyldige *Menigheds-Vidnesbyrd*, selv som *Beskrivelse* har den lille *Bog* store Feil og Mangler, da den baade indeholder *formeget* og *forlidt*, og beskriver kun *Brudstykker* af den christelige *Børnelærdom* uden at pege paa deres christelige *Følge* og *Sammenhæng*, og den sammenblander endelig *Menighedens* *Vidnesbyrd* med *Enkeltmandens* Mening derom og *Forklaring* deraf.

[|VU:7](#)Der er *formeget* i *Luthers* Katekismus, som [|A:103](#)en *Beskrivelse* af den *christelige Børnelærdom*, thi den *første* Part med de *ti Bud*, hører, som *Luther* netop selv har opdaget, oplyst og paa det *Stærkeste* indpræntet, *ikke* til den *christelige Børnelærdom*, og kun derom er her *Spørgsmaalet*, saa det er en ganske *anden* Sag, om *christelige* *Forældre* og *Lærere* gjør vel eller ilde, klogt eller daarligt

i at indprænte deres Lærlinger de ti Bud af *Mose-Loven*, til Oplysning om den guddommelige *Lov*, som *Christi Evangelium* ingenlunde er kommet for at *afskaffe*, men netop for at *bekræfte*, og, med Borttagelse af Lovens *Forbandelse*, i *Kiærlighed* at *opfylde*.

|US:335 *Eet* er nemlig, hvad der er *Christus* og hans *Evangelium eiendommeligt*, og udgør det *Grund-Christelige*, som heelt og holdent, men ogsaa udelukkende alt *Andet*, maa udgiøre den *Christelige Børnelærdom*, og noget ganske *Andet* er det, *hvad* og *hvormeget* *Christi Evangelium* forudsætter hos de *Menneske-Børn*, der skal kunne findes baade villige og bekvemme til at *troe Evangelium* og saliggjøres af Guds *Naade*, thi netop fordi *Evangeliet*, som Guds *Kiærligheds Tilbud*, forudsætter *Loven*, som Guds *Kiærligheds Paabud*, netop derfor er *Evangeliet* selv *ingen Lov* og kan ikke indbefatte enten lidt eller meget af *Loven* i sig.

Men ligesom *Luthers Katekismus*, naar den betragtes som en *Beskrivelse* af den *christelige Børnelærdom*, indbefatter *formeget*, ved at *medtage* de ti Bud af *Mose-Loven*, saaledes indbefatter den ogsaa *forlidet*, ved at *udelade Forsagelsen* **|A:104** af *Djævelen* og alle hans *Gierninger* og alt hans *Væsen*, som aabenbar hører til det *Grund-Christelige*, da den er en uadskillelig *Deel* af den *Christne Menigheds Daabs-Pagt*, altsaa et af *Vilkaarene* for *Optagelse* i den *Christne Menighed*, og kun derved bliver ogsaa den *Christelige Daabspagt* i *Aand* og *Sandhed* forsvarlig, som det *eneste Vilkaar* for *Indgang* i *Guds Rige*.

Endelig beskrives den *Christne Menigheds Tro*, *Herrens Bøn* og *Herrens egne Indstiftelser: Daaben* og *Nadveren*, i *Luthers Katekismus* kun *udenfor* deres *christelige Sammenhæng*, som om de, udenfor den, havde hver sin særskilte *Hjemmel* og *Vigtighed*, uagtet det er vist, at de saakaldte "*tre Troes-Artikler*" har kun deres rette *Hjemmel* og *Vigtighed* som uadskillelige *Dele* af den *Christne Menigheds uforanderlige Troes-Bekiendelse* ved **|VU:8** *Daaben*, og at denne *Troes-Bekiendelse* kun har *Gyldighed* som *Daabs-Vilkaar* i sin *Forening* med *Forsagelsen*. Ligesaa vist er "*Herrens Bøn*" kun *Udtrykket* og *Beseiglingen* af hele *Menighedens Haab*, som *Guds Børns Haab*, fordi den ved *Daaben* efter *Herrens Indstiftelse* er lagt i hele *Menighedens Mund*, og *Daaben* er kun et *Gienfødelsens* og *Fornylsens Bad* i uopløselig *Forening* med *Daabs-Pagten*, ligesom endelig den hellige *Nadver* kun er *Christi Legems* og *Blods Fællesskab* under *Forudsætning* af *Troen* og *Daaben*.

Heraf følger da soleklart, at selv *forsaavidt*, som en *Bog* med mindste *Ret* kan bære *Navn* af den "*christelige Børnelærdom*," selv *forsaavidt* trænger vi til en meget bedre *Børnelærdoms-Bog* end **|A:105** *Morten Luthers*, som en *Beskrivelse* af *Herrens egne Indstiftelser: den hellige Daab* og den hellige *Nad* **|US:336** *vere*, med alt hvad der oprindeligt og væsenligt hører til dem, og intet, slet intet mere, da deels *Herrens egne Indstiftelser* maae forudsættes at

indeholde alt hvad der hører til at blive et *Guds Barn*, og til med Børne-Ret at arve det *evige Liv*, og da tillige Herrens egne Indstiftelser er det eneste, der med Sikkerhed og Klarhed kan henføres til *Herren*, uden hvem vi slet *intet* kan gjøre, og kan saaledes kiendes fra alle andre Enkeltmænds *Ord* og *Gierning*, og gjøre *hans Aand* kiendelig fra alle *andre Aander*.

En saadan Beskrivelse af den christelige Børnelærdom, der ogsaa gjorde opmærksom paa, at Nadver-Ordet *ikke* hører til den christelige *Børne-Lærdom* i egenlig Forstand, men er Børne-Lærdommens *Forklaring* for de *Voxne*, som skiænker dem Guds Riges Førstegrøde; en saadan Bog kan nuomstunder maaskee findes uundværlig og kan aabenbar gjøre megen Nytte, naar den bruges ret, men den kan aabenbar gjøre ligesaamegen Skade ved at misbruges, og skjøndt den vil have det tilfælles med ethvert enten synligt eller usynligt *Liv* og *Lys*, med alt hvad der virkelig opliver og oplyser, og da først og sidst med *Christi Evangelium*, saa bør vi dog, baade ved at skrive og ved at anbefale en saadan Bog, gjøre os al mulig Flid for, at dens rette *Brug* kan være saa kiendelig fra dens *Misbrug*, at derved, saavidt muligt, forebygges al *uwitterlig* Misbrug.

Hertil vil det ingenlunde være nok, at vi paa det høitideligste forsikre, at vi hverken sætter en saadan **IA:106**Bog isteden for eller ved Siden **VU:9**ad *Herrens* og hans *Menigheds* forenede, lydelige, lyslevende *Vidnesbyrd* ved Daaben og Nadveren, men vi maae tillige saa klart som muligt vise, at alt det *Skin* af christeligt Liv og Lys, som en saadan Bog kan have, det *laaner* den af det virkelige Liv og Lys i Herrens egne Indstiftelser, saa at sit gudelige Livs-Skin laaner Beskrivelsen af det *Guds Børns Liv*, som *Herren* med sit *lydelige* Guddoms-Ord skaber og skænker i Gienfødelsens og Fornyelsens Bad, og fremdeles med sit lydelige Guddoms-Ord nærer og styrker, opelsker og mætter i sit Legems og Blods Fællesskab, og sit christelige Oplysnings-Skin laaner Beskrivelsen af det *Livets Lys*, som *Herren* selv har tændt, og ikke sat under Skieppe, men sat i *Daabs-Pagtens* Ord paa en Lyse-Stage, til at skinne for alle dem, som er i Huset. Derhos skal vi vise, saa klart som mueligt, giennem hele *Menighedens* Levnets-Løb, lige fra *Apostlernes* Kiøds-Dage indtil vore; at naarsomhelst det rette Forhold mellem “*Herrens Røst*” og dens Beskrivelse glemtes i Menigheden, da var den saakaldte **US:337***Rettroenhed*, om end nok saa bibelsk, dog kun et *Skin* uden *Kraft*, der hverken kunde udbrede, forsvare eller bevise sig selv, ja vidste end ikke, at den *sande* Christendom kan og skal det, og at den hverken kan eller vil udbredes, forsvares eller bevises med verdslige Midler, det være sig *verdslig Magt*, *verdslig Viisdom* eller *verdslig Tilløkkelse*.

Naar man nu siger, hvad mange baade har sagt og vil sige, at *denne* Christendom er *ikke* “det Ny Testaments” Christendom, da

har man jo paa en [|A:107](#)vis Maade *Skinnet for sig*, thi naar man ved “det *Ny Testamente*” kun forstaaer den *Bog*, man selv har givet Navn af “det *Ny Testamente*” og ikke den “*ny Pagt*” selv, som er “*Daabs-Pagten*”, da bekiender vi jo selv, at *vor Christendom* er *ikke* nogen *Bogs Christendom*, men er *Christi* og hans *Menigheds Christendom*, men det er jo i *vor Mund* kun det samme, som at *vor Christendom* er *ingen død*, men en *levende Christendom*, *ingen Skygge* men en *Virkelighed*, og de, som raabe paa “det *Ny Testamentes*” *Christendom*, vil dog vel ikke selv indrømme, at de derved *ikke* mene noget *levende, virkeligt* og [|VU:10](#)*virksomt*, men kun et *livløst Skin* og en *magtesløs Skygge*!

Mener man derimod, at *den Christendom*, som vi udlede af og bygge paa *Christi* og hans *Menigheds* forenede, lydelige, lyslevende Vidnesbyrd ved *Daaben* og *Nadveren*, efter Vorherres *Jesu Christi* egen Indstiftelse, at *den Christendom* skulde *ikke* stemme overeens med den *Apostel-Skrift*, som man kalder “det *Ny Testamente*,” da skal man vist til Dommedag blive Beviset skyldig, thi vi tør dristig paastaae, at *vor Christendom* ikke blot stemmer overeens med hele den Deel af det saakaldte “*Ny Testamente*”, som enten selv udgiver sig for *Apostel-Skrift* eller kan med Grund udgives derfor, men at det er den *eneste Christendom*, som stemmer overeens dermed.

Ligesaa lidt nemlig, som *Apostel-Skriften* kalder sig selv “det *Ny Testamente*”, ligesaa lidt udgiver den sig nogensteds selv enten for den christelige Grundvold og Børnelærdom, eller for Troens [|A:108](#)Regel, for Herrens Røst, for *Livets Kilde* eller for *Christi Legem*, saa at naar man udgiver den for lidt eller meget af alt dette, som dog, efter *Apostel-Skriften*, skal findes i den sande *Christendom*, da gjør man det i aabenbar *Modsigelse* med *Apostel-Skriften*, der heel igjennem henviser til et *lydeligt, lyslevende, almægtigt Guds-Ord* til os alle, som er baade “*Aand og Liv*”, og det den himmelske *Faders* egen *Aand* og Vorherres *Jesu Christi* eget *Liv*, saa ingen *Christendom*, der fattes denne [|US:338](#)Aand og dette *Liv*, kan paa nogen Maade stemme overeens med *Apostel-Skriften*.

Ligesom nu *Christendommen*, efter *Apostel-Skriften*, skal virkelig være en *Guds Kraft* til Salighed, saaledes skal denne *Guds Kraft* ogsaa efter samme *Skrift* aabenbare og bevise sig selv i sin *Virkning* hos alle de *Troende* og *Døbte*, som udgjør *Christi Folk* og *Menighed* paa *Jorden*, saa denne *Menighed* i “*Menneske-Sønnens*” *Fodspor* voxer en guddommelig *Væxt*, fra christelig *Barndom* til christelig *Manddom*, ja, til at staae *Maal* med Herren selv, ikke som hans *Medbeiler*, men som hans *Brud* og *Ægtemage*, og dog skal man finde, at alle de, der vil lægge en anden christelig Grundvold end den, som er lagt i og ved *Daaben* og *Nadveren* efter Herrens egen Indstiftelse, de enten vil slet intet vide af et *nyt*, *Christi Menighed* eiendommeligt *Menneske-Liv* i Herrens *Aand*, men anseer det for lutter saakaldt mystisk *Usands* og sværmerisk *Indbildning*,

|VU:11| enten det, eller de viser dog klarlig, at de slet intet veed derom, da de udgiver noget for aandeligt Liv og for christelig Væxt og Fuldkommenhed, der |A:109| hverken ligner *Menneske-Livet* eller kan stemme overeens med *Apostel-Skriften*.

Endelig er det klart, at efter *Apostel-Skriften* skal baade den *sande* Christendom, som Aabenbaringen af den himmelske Faders Kiærlighed, uden al Sammenligning være meest tiltalende for “*de Smaa*” i alle Maader: de Umyndige, Enfoldige og Ydmyge, og tillige skal Erfaring vise, at den *ægte* Menighed bestaaer *fornemmelig* af dem, der slet ingen Anseelse har i denne Verden, enten for Høibyrighed, Rigdom, Magt eller Lærdom og Vidskab, saa det er aabenbar umueligt, at en saakaldt Christendom der skal udledes af og bygges paa *Bøger*, og især paa en gammel *Bog*, hvis Oprindelse er dunkel, hvis Ægthed hvert Øieblik kan giøres tvivlsom, hvis *Grund-Sprog* kun kan være meget Faa og selv dem meget ufuldkommen bekiendt, og hvis rette Forklaring maa blive et Tvistens Æble, mellem *troende* og *vantroe*, ægte og uægte Boglærde, til Verdens Ende, at en saadan Christendom skulde stemme overeens med *Apostel-Skriften*, eller at en Menighed, hvori de verdslige Lærde og Forstandige udgjorde Sjælen og Kiernen, skulde efter *Apostel-Skriften* være apostolisk.

Vistnok kan man, uden klar Selvmodsigelse, paastaae, at vor Christendom, som vi udleder af og bygger paa *Christi* og hans Menigheds forenede, lydelige og lyslevende Vidnesbyrd i og ved Daaben og Nadveren efter Herrens egen Indstiftelse, at *heller |US:339| ikke* den svarer til den apostoliske Beskrivelse, heller ikke den har den *Aand* og det *Liv* i sig, som *Apostel-Skriften* forudsætter og som maa findes i det |A:110| *Christi Evangelium*, der *virkelig* skal være en *Guds Kraft til Salighed* for alle de *Troende*; men da denne Christendom dog aabenbar er den *eneste*, der *muelig* kan svare til den apostoliske Beskrivelse, saa har vi under dens Forsvar to store *Fordele* over alle vore Modstandere: den ene at kunne pege paa *Fremtiden*, som den, der ene kan afgiøre Trætten, og den anden at kunne vise, at *vor* Christendom staaer og falder med Vor Herre *Jesus Christus* i Himlen og *hans Menighed* paa Jorden.

Hvad nemlig det Første angaaer, da er det klart, at kun *Fremtiden* kan klarlig vise, om vor Christendom svarer til den apostoliske Beskrivelse eller ikke, thi om vor Christendom er en Guds Kraft til |VU:12| *Salighed*, det kan kun sees paa dens Virkning hos Menneskeheden, *efterat* den er traadt i Kraft, altsaa *efterat* en Menighed, stor eller lille, *frit* har tilegnet sig denne ved og i Daaben og Nadveren opviste Christendom, og har vundet en Stilling, hvori den er *kiendelig* fra enhver anden *saakaldt* christelig Menighed; thi saalænge vi er blandede med en heel Hob, der af verdslige Grunde *tilsyneladende* har Bekiendelse, Daabspagt, Daab og Nadver tilfælles med os, da maa *Virkingen* af *Guds-Kraften*, som kun kan

finde Sted hos de Færreste, nødvendig staae i Skygge, hvor den nemt kan oversees, og desuden følger det, baade efter Apostel-Skriften og efter Menneske-Livets Love, af sig selv, at *Menigheds-Livet* kun ved Løbe-Banens Ende naaer sit *Maal*, saa det under *Væxten* umuelig kan findes *fuldvoxent*, altsaa heller ikke fuldkommen svare til Be|A:111skrivelsen, som *Aanden* foreløbig har givet af hvad han, som randsager Alt, kiender forud.

Og nu det andet, at vor Christendom, som vi udleder af og bygger paa *Christi* og hans *Menigheds* forenede, lydelige og lyslevende Vidnesbyrd i og ved Daaben og Nadveren efter Herrens egen Indstiftelse, staaer og falder med *Christus* og hans Menighed, det følger ogsaa af sig selv, da man ikke kan opvise nogen Menighed med en anden *Daab* og *Nadver*, som *muelig* kan være bygget paa *Christi* egen Indstiftelse, saa at dersom *vores* ikke heller var det, da havde *Christus* nu heller ingen Menighed, og havde i mange Aarhundreder ingen havt paa Jorden, og kunde da heller ikke være Guds eenbaarne Søn, med al Magt i Himlen og paa Jorden, havde ikke været og kunde ikke blive hos sin Menighed alle Dage til Verdens Ende.

|US:340Alle muelige Indvendinger mod den Christendoms Ægthed, som vi udleder af og bygger paa *Christi* og hans *Menigheds* forenede, lydelige og lyslevende Vidnesbyrd i og ved Daaben og Nadveren efter Vorherres Jesu *Christi* egen Indstiftelse, dem kan vi da smile ad og skal see henveires som Avner for Vinden, naar vi kun staaer fast i *Troen* paa *Jesus Christus* og paa den *Helligaand*, som er baade Faderens og Sønnens, baade Kiærlighedens og Sandhedens Aand, den guddommelige Statholder i Guds-Riget, saalænge det kun er *aandelig* tilstæde, men *denne Tro* er vist nok, baade efter Apostel-Skriften og efter al christelig Erfaring, altid hernede omleiret af *Tvivl* og udsat for *Fare*, da den, som i Guds Øine er langt dyrebare end Guldet, ogsaa maa gennemgaae Ild|A:112prøven, men dog er det en stor |VU:13Trøst, at hvor *Barne-Troen*, som hos os, langtfra at skulle bære *Børne-Lærdommen*, bæres af denne, som Herrens egen Lærdom, der faaer *Barne-Troens* Frister strax med *ham* at gjøre, som har beviist, han er den "Kvindens Sæd" som knuser Slangens Hoved, og vil altid vise, han er den gode Hyrde, af hvis Haand ingen Ulv kan rive Lammet. Denne *Herrens Børne-Lærdom* er nemlig det "*Troens Skjold*," hvormed vi kan udslukke alle den Ondes gloende Pile, og da vor Løbe-Bane mellem *Daaben* og *Nadveren* netop er den levende Vei mellem *Troen* og *Kiærligheden*, saa voxer vort christelige *Haab* ved hvert Skridt, som *Guds-Barnets* Herligheds-Haab, og bliver snart, ved sin vidunderlige Styrke i Kamp mod al *Frygt*, kiendeligt for os som "*Christus* indeni os", i hvem vi mægte Alt, netop naar vi troer og føler, at *uden ham* kan vi *slet intet* gjøre.

